

3 maal onbeklommen in Pakistan

De duisternis bedekt ons als een kil donker deken. Terwijl de laatste warmte mij ontsnapt hoor ik enkele meter boven mij Kurt opnieuw van positie veranderen. Met zacht geruis baant een handvol fijne sneeuw zich een weg tot op mijn matje en terwijl het traagjes in mijn broek begint te smelten, vraag ik me af wat ik hier precies doe. Te moe om mijn crampons uit te doen besliste ik om mijn slaapzak rond mij te winden maar terwijl de uren tot zonsopgang tergend traag voorbij tikken, merk ik dat mijn hongerige, uitgeputte lichaam dit maar niks vindt.

NIEUWE HOOGTES TEGEMOET

Na een winter vol Noors ijs sleurt de lente me terug naar het werkleven in België. De overgang van full-time klimmer naar "jan met de pet" valt me zwaar. Door de week werk ik lange dagen in de bouwsector en mijn weekends vul ik met clubs en feesten; een levensstijl waar ik me niet per se in verheug. Mijn redding komt onverwachts in de vorm van een facebook bericht van Kurt Ross. Kurt is een goede klimpartner en vriend die ik ontmoette toen ik destijds in de States woonde. We klommen vaak samen, o.a. In de Canadese Rockies, en hij nam zelfs deel aan ons ijsklimfestival in Oppdal. Hij vraagt me mee op zijn volgend avontuur:

"Our third member bailed for Pakistan and we're putting out feelers for people we want to climb with. It's all planned and permitted at this point."

Zonder grote zomerplannen in het verschiet is de kogel snel door de kerk. Ik schakel over naar volledige trainingsmodus en begin quasi aan een detox dieet. Al is de combinatie van een erg fysieke job en een strikt trainingsschema slopend, toch geniet ik s'ochtends van de mistige fietstochten naar het werk. De tijd vliegt voorbij en voor ik het weet wuif ik mijn familie uit en vlieg naar Islamabad. Eens aangekomen wacht me, afgezien van een schuchtere taxi bestuurder, enkel de immens drukkende warmte op. Kurt en Jess Roskelley - de derde partner die ik nog niet ontmoette - liggen al te knorren in het hotel.

De volgende ochtend ontmoet ik naast hen ook Omer, onze liaison officer, aan de ontbijttafel. Jess blijkt een ervaren alpinist, met een hoop beklimmingen in Patagonia en Alaska op zijn palmares. Omer, een vriendelijke, wat fragiele Pakistaan, legt uit hoe hij ons door de militaire checkpoints zal loodsen. Onze eerste bestemming is Skardu - een klein stadje in Baltistan en de poort naar de Karakoram. Op de luchthaven komen we echter te weten dat onze vlucht door onweer geannuleerd is. Hierdoor beslist Omer - tegen ons beter weten in - een minibus in te huren en de Karakoram highway te nemen.

Twee dagen, acht uur file in 40 graden hitte en een dooreengeschud lichaam later komen we eindelijk aan in Skardu, waar volgestouwd jeeps ons staan op te wachten. Geladen met al onze uitrusting en eten voor de komende maand trekken we verder de Kondus vallei in, op weg naar Lachit. Aan het einde van de onverharde weg komen we aan in het kleine dorpje, waar we ons hele hebben en houden uitladen en de dragers ontmoeten - zij leiden ons de komende twee dagen tot het basiskamp.

De wijde vallei verwelkomt ons en hier en daar vangen we vanachter de steile wanden een glimp op van een besneeuwde reus. Een vaag pad brengt ons zigzaggend omhoog en leidt tot een groene oase op een rug van morenen. Dit kleine alpenweijtje tussen de samenloop van twee gletsjers wordt onze thuishaven. Grijs wolken hangen laag in de vallei terwijl we onze tenten opzetten, de dragers uitwuiwen, en het gezellig maken in ons basiskamp.

LIKE KIDS IN A CANDYSTORE

Wanneer de wolken de komende dagen plaats maken voor een blauwe hemel trekken we erop uit om de gletsjer bovenop te verkennen. Hiervoor klimmen we steile grasvelden op, hobbelen over morenen en klauteren een rommelig, los couloir omhoog. Eens aangekomen valt onze mond open. Omcirkeld door massieve bergen en scherpe pieken - allemaal onbeklimmen - voelen we ons de koning te rijk. Gezien we nog geen tijd hadden om te wennen aan de hoogte gaan we op zoek naar een eenvoudige acclimatisatie-beklimming. Ons oog valt op een sub-piek die we later "Baba Husein" dopen, naar onze immer glimlachende kok. We kruipen een sneeuw couloir in waar ik bij elke gewonnen hoogtemeter het gevoel krijg dat mijn longen op barsten staan. Ook al reikt ons objectief niet boven de 6000 meter, toch moet ik elke 25 passen stoppen om op adem te komen. Voor een laatste lengte mixed halen we het touw boven en worden iets later beloond met een adembenemend panorama over de hele vallei.

Met mooi weer in de voorspellingen verliezen we geen tijd en enkele dagen later liggen we in de tent die we lieten staan op de gletsjer - ons "advanced base camp" (ABC). Nadat het alarm vrolijk chirpt en ons alweer verwelkomt op een alpiene start banen we ons een weg naar de mastodont op het einde van de vallei. Terwijl we, op de top van Baba Husein, op adem kwamen, kregen we de kans de vallei af te speuren naar mogelijke lijnen en viel ons oog op de grote witte reus die over de omliggende pieken heen kijkt. Een snelle blik op onze gps-kaarten laat uitschijnen dat, afgezien van een steile vergletsjerde

wand die we vanuit ABC kunnen zien, de weg naar de top over eenvoudig terrein verloopt. We veronderstellen dat het een eenvoudige beklimming wordt en hopen zo af te geraken van onze expeditie-koorts! Edoch... De Karakoram-karma slaat toe wanneer, temidden de steile gletsjer, de middagzon door de holle ijs-structuren gereflecteerd en geconcentreerd wordt op ons. De verlamme hitte jaagt ons in een snel opgezette tent en we stellen de beklimming uit tot na middernacht. Echter, wanneer we in de vroege ochtenduren aankomen op de graat staat ons geen glooiende helling naar de top te wachten, maar een quasi verticale wand die tot diep in de volgende vallei valt. Ook al krijgen we een magnifiek zicht op de nog grotere K7 en Changi I, er blijkt geen makkelijke weg naar de top.

We laten ons echter niet kennen en na een lange traverse onder een immense gendarme bevinden we ons in een breed ijs couloir waar mijn kuiten nog steeds van branden. Hoewel we terug op het juiste spoor zijn vinden we het beloofde eenvoudige terrein nooit en na een enge graat-overschrijding klimmen we vierdegrads ijs richting de gelaagde sneeuw-champions op de topgraat. Uiteindelijk, nadat we een rappel-lijn laten hangen om later terug omhoog te geraken krijgen we de nauwe schuine piek en zijn bedreigende corniche in zicht. Blij de top bereikt te hebben besluiten we de berg "Chottha Bhai" te noemen - K7's kleine broer en dalen we af langs dezelfde weg.

CHANGI II

Met een geslaagde beklimming achter de rug voelen we minder druk en speuren we de vallei af naar meer gedurfde, wildere beklimmingen. Gezien het aantal klimmers die deze omgeving bezochten op mijn vingers te tellen valt zijn er mogelijkheden zat, maar diep vanbinnen zijn we het met elkaar eens. Het mag dan als een flauw instagramecitaat klinken, maar sinds we voor het eerst de vallei betraden was er een berg die naar ons lonkte... Met twee kantelen op de top en immense wanden van sneeuw ijs en rots die boven de vallei doemen voelen we een vreemde aantrekkingskracht waar we niet aan kunnen weerstaan.

"ALS MET EEN ONZICHTBAAR AURA BESCHERMT DE BERG ONS VAN EEN NADEREND ONWEER..."

Elke vegetatieve dag in basiskamp port ons enthousiasme aan en wanneer de meteo groen licht geeft lopen we gretig de grashelling omhoog, richting de gletsjer. Nu we volledig geacclimatiseerd zijn duurt het niet lang voor we het akelige losse couloir - voor de laatste keer - omhoog klimmen en voor we het weten staat onze tent onderaan Changi II. We genieten nog van de laatste zonnestraten voor we, wat nerveus met meer dan duizend meter onbekend terrein boven ons, onder de veren kruipen.

Na de vorige beklimmingen zijn we nu volledig geroutineerd en zonder veel problemen klimmen we over stroken sneeuw door het brede brokkelige couloir tot op de eerste graat. Ondanks onze grondige studie van verschillende foto's van de berg blijft het door de gigantische schaal van de wand moeilijk te raden waar we precies zijn.

Een waterig zonnetje leidt ons doorheen enkele uitdagende, maar leuke, lengtes mixed doorheen het diagonale couloir dat we van op de gletsjer konden zien. Niet zozeer de hoogte, eerder ons constante harde werk zorgen ervoor dat we vaak van voorklimmer wisselen, tot we een goed bivak vinden. Als met een onzichtbaar aura beschermt de berg ons van een naderend onweer en, terwijl ik me dieper in mijn bivakzak verstop breken dikke wolken op ooghoogte uiteen. Het enge gevoel van onbeduidendheid laat vreemd genoeg een bevrijdende smaak achter.

Na een rijk ontbijt met energie repen winnen we snel hoogte door het massieve ruitvormige ijsveld onder de bovenste rots band. Hogerop wacht ons een mentaal spel waarbij achter elke kam nog een andere lengte mixte, nog een sneeuwhelling dan weer meer ijs te vinden valt. Uiteindelijk raken we tot de laatste pente. Terwijl ik touw inhaal staar ik uitgeput naar de kantelen op de top en geloof haast mijn ogen niet. Hoe zo'n overhangende hoop rommel niet overeind kantelt - zelfs met mijn gewicht erop - blijft me tot op vandaag een raadsel!

Tentenshow Mounteqshop.be

Provinciaal domein De Gavers - Harelbeke
Eikenstraat 131b - 8530 Harelbeke

> 27 - 28 april 2019 <

meer dan 120 tenten opgesteld

Klim- en
alpineweek
6 - 14 april

Rug- en
slaapzakkenweek
13 - 21 april

Tent- kampeer
week
20 - 28 april

Kledij- en
schoenenweek
27 april -
5 mei

WORD REISBEGELEIDER BIJ

KRISKRAS

EN
ONTDEK
DE
WERELD

BEN JIJ

- Een geboren reiziger
- Tussen de 23 en 33 jaar
- Sociaal en flexibel
- Goed met een groep
- Met een hart voor duurzaamheid?

**Stel je kandidaat
vóór 12 mei!**

MEER INFO OP [KRISKRAS.BE/REISBEGELEIDER](https://www.kriskras.be/reisbegeleider)

DE AFDALING

De vage schijn van de melkweg schildert zich zachtjes tegen de maanloze hemel, maar laat ons verder in het duister. Om natte sneeuw en onstabiel ijs te voorkomen namen we, na de top bereikt te hebben, tot lang na zonsondergang de tijd om wat te eten en te drinken. Tijdens het rappellen blijkt de omringende duisternis echter een onbetrouwbare bondgenoot, en we verdwalen in de complexe bergwand.

In een poging het sneeuwveld te verlaten, dalen we af over steile, maar losse wand. Met uitgeputte armen en een aanzienlijk slaaptkort wordt het touw doortrekken de grootste moeite. Met grote halen probeer ik het binnen te halen, maar de wrijving vergroot tot het touw zich vast zet. We proberen, met gecombineerd gewicht, tegelijk te trekken in een laatste verwoede poging.

Ons spelletje touwtje-trek eindigt plots wanneer een grote rotsblok zowel ons touw, als de rotswand loslaat. Vonken lichten op in het duister wanneer de vliegende schotel op ons af komt. Mijn hersenen schreeuwen moord en brand, maar de impulsen lijken hun doel niet te bereiken. Als in slow motion dondert de meteor enkele meters van ons naar beneden en slaperig staren we na hoe het gevaarte in de duisternis verdwijnt.

"TIJDENS HET RAPPellen BLIJKT DE OMRINGENDE DUISTERNIS ECHTER EEN ONBETROUWBARE BONDGENOOT, EN WE VERDWALEN IN DE COMPLEXE BERGWAND..."

We proberen verder te rappellen alsof er niks aan de hand is, maar worden abrupt terug naar de realiteit getrokken. Ons ene touw is een meter kwijt aan een eind, het andere toont een beschadigde kern op twee plaatsen. Zonder zichtbaarheid, enkel een vaag idee waar we precies zijn en slechts een touw beslissen we te wachten op de dageraad. Elk hakken we een miserabel bivak-zitje en bereiden ons voor op enkele koude uren.

Met het eerste licht ontplooiën we onze verkrampde lichamen en pakken we in. We bevinden ons onder het gigantische sneeuwveld en beseffen dat de enige vluchtroute door een smal couloir loopt, waar alles wat boven ons los komt door getrechterd wordt. We komen aan op een brede richel en ik merk dat Jess hoognodig moest gaan. Vierentwintig uur gevuld met energie repen en koffie eisen zijn tol, alsook de uitputting. Onder zijn gedempt gevloek zie ik dat hij er in slaagde recht op zijn eigen schoen te mikken. Met een extra paar sokken slaagt hij erin zijn schoenen te poetsen. De hilariteit ervan inzien? Daar slaagt hij - moe als hij is - niet in...

Foto pagina 48: Kurt en Jess volgen door eindeloze sneeuw en ijs velden op Chottha Bhai

Foto pagina 49: Kurt zekert Jess richting de top van Baba Hussein.

Foto pagina 50: Kurt traverseert onder de top van "Baba Hussein" - onze acclimatisatie piek.

Foto pagina 51: Kurt zoekt de weg op Changi I

Foto pagina 53: top: Het hele team. (vlnr: Kurt, "de kok", Nelson, Jess, Ali Saltoro (gids), Omer (Liaison officer) Chauffeur).

Na deze bekakte episode wachten ons nog een paar enge rappels door de trechter. De zon staat ondertussen hoog aan de hemel, en dreigt sneeuw en ijs los te smelten in het gigantische veld boven ons. Gelukkig merken we dat, eens door de trechter, er enkel nog een makkelijke sneeuwelling wacht die ons tot op de gletsjer brengt. Na wat wel een week lijkt bereiken we onze tent, en met groot jolijt maak ik een donzen nestje bovenop een grote boulder, waar ik de hele middag sluimer alvorens we terugkeren naar het basiskamp.

BACK TO BASE, BACK HOME

Ik sta in de vallei - mijn gezicht naar de zon, handen in m'n zakken. Traag slurp ik grote gulpen dense, maar toch verfrissende lucht in. Ik ben kalm, tevreden. Er is geen enkele plaats ter wereld waar ik moet zijn, of wil zijn. Terwijl mijn brein probeert te vatten wat mijn lichaam net doorstaan heeft, is er geen ruimte voor zorgen. Het is alsof mijn geest nog steeds op zijn hoede is, terwijl ik helemaal veilig, op de vaste grond sta. Warm. In alle rust.

Ondanks ik niet goed wist waarin ik verzeild zou raken sta ik versteld hoe we, met onze gecombineerde ervaring - en wat geluk met het weer - op drie wilde pieken geraakt zijn. Hoewel onze beklimmingen zeker niet de hardste routes ter wereld zijn, toch is de hele sfeer van onbekend terrein verkennen fascinerend, en opent het de geest voor nieuwe plannen! De karakoram wist te verbazen, te inspireren en laat ons verlangen naar meer. ▲

